

heden ganske meningsløst, at dansksindede Medlemmer af Folkekirken skal bære forøgede Udgifter paa Grund af den tyske Frimenigheds Benyttelse af Sognekirken, efter at saa og saa mange Medlemmer af Sognemenigheden har udmeldt sig. Man har sagt mig, at det Standpunkt, den danske Sognemenighed stillede sig paa, nemlig at Byrderne skulde være fælles og lige, ikke just stødte paa udpræget Modstand paa Stedet hos de tysksindede Medlemmer af Frimenigheden og de faa, der er blevet tilbage i Sognemenigheden, for at kunne opfylde de Betingelser, der er fastsat i Lovgivningen, men at Modstanden i første Linie kom fra det tyske kirkepolitiske — hvis jeg maa bruge dette Udtryk — Centrum, der findes i Tinglev. Det kan dog ikke være Meningen at opfordre til Dannelse af et kirkeligt Skattely; men det er i Virkeligheden det, der sker. Saa vidt jeg ved, har man rent principielt været inde paa at drøfte dette Forhold ved Behandlingen af Ryslinge-Loven, Rørdam-Loven, i sidste Samling, og det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) talte nu om en Ordning, som ogsaa Biskoppen og Provsterne dernede havde sluttet sig til. Jeg vil gerne stille det Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister, hvilken Mulighed han mener at have i Loven om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirker, § 22, for at gennemføre en Ordning, der umuliggør et saadant Misbrug som det, der er sket i Vilstrup Sogn. Jeg tror, at Svaret paa dette Spørgsmaal er af meget stor Betydning, da det her drejer sig om et Spørgsmaal af vidtrækkende Interesse i Sønderjylland.

Jeg skal derefter vende mig med nogle Bemærkninger til den højtærede Udenrigsminister. Jeg har med megen Interesse hørt paa de Udtalelser, der fra 3 ærede Ordførere her i Salen er blevet fremsat vedrørende Loven om Udenrigsministeriets Organisation af 6. Maj 1921. Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, under hvis Regering denne Lov blev gennemført, talte saaledes om den, som han gjorde, saa finder jeg, at dette er et meget vigtigt Udgangspunkt for en Revision af denne Lov. Det ærede Medlem, der førte Ordet paa min Gruppes Vegne, det ærede Medlem Hr. Pürschel, saavel som det ærede Medlem Hr. Rode, der talte paa det radikale Venstres Vegne, gav jo de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard havde fremsat, en uforbeholden Tilslutning, og jeg tror ogsaa, at de Synspunkter, der her blev fremført, i alle Maader er rigtige.

Selv om jeg ogsaa gerne vil anerkende, at den højtærede Udenrigsminister har nedbragt sit Budget, forholdsvis endda ikke saa lidt, vil jeg mene, at de Forudsætninger, under hvilke man i sin Tid gennemførte Loven om Udenrigsministeriets Organisation af 1921, ingenlunde har vist sig at holde Stik, og at derfor denne Lov maa tages op, ikke alene til nogle Ændringer hist og her, men til en virkelig indgaaende Revision. Forenklingskommissionen har afgivet en længere Betænkning, der bl. a. ogsaa beskæftiger sig med Udenrigsministeriet. Jeg har faaet det Indtryk, at man først sent gik i Gang med Udenrigsministeriet, fordi man mente, der kunde være nogen Tvivl om, hvorvidt dette faldt indenfor det Kommissionen givne Kommissorium, men det er efter min Mening godt, at dette er sket. Man har paa Fornemelsen, naar man læser det paagældende Afsnit i Forenklingskommissionens Betænkning, at der har været ført indgaaende Forhandlinger mellem Kommissionen og Udenrigsministeriet, og at de Forslag, Kommissionen oprindeligt havde tænkt sig at stille, endog er blevet væsentlig modificerede i den Betænkning, den har afgivet. Jeg tror, som sagt, at man bør tage hele dette Spørgsmaal op til en ny Revision, idet man formentlig vil kunne spare særdeles betydelige Beløb paa Udenrigsministeriets Budget. Naar dette Budget fra 1914, hvor det var ca. 1 Mill. Kr., nu er vokset til mellem 5 og 6 Mill. Kr., har det naturligvis mange forskellige Grunde, men ikke mindst bør man understrege, at det skyldes den nye Organisationslov, som hviler paa Forudsætninger, der har vist sig ikke at holde Stik.

Saa er der en enkelt Sag vedrørende Udenrigsministeriet, jeg gerne vil spørge den højtærede Udenrigsminister om. Det er, om den højtærede Udenrigsminister vil være rede til her i Tinget at give nogle nærmere Oplysninger om den store Utilfredshed, som i den danske Forening i Hull er kommet til Orde overfor den skete Konsulatsbesættelse derovre. Man klager over, at danske Mænd er blevet tilsidesat til Fordel for en Englænder, der tilmed ved Siden af har det belgiske Konsulat; man mener, at det ikke er en Fordel, at en Udlænding forener to Konsulater, tilmed hvor det drejer sig om et for danske Erhvervsinteresser saa vigtigt Omraade som der. Der har været Protester fremme fra Foreningen i Bladene — jeg har set saadanne baade i „Berlingske Tidende“ og i „Politiken“ —, og